

LIBRIS | We know
lucian vasilescu

viața dăunează grav sănătății

– ediția a doua, revizuită
și însoțită de două scrisori adresate autorului
de Sorin Dumitrescu și Sergiu Cioiu –

editura vinea
bucurești 2018

[m-a așezat...]	/ 7
[în nopțile când spirtul...]	/ 8
[ca printr-un ocean...]	/ 10
[câte și mai câte-am văzut...]	/ 12
[mă mai zăresc...]	/ 15
[încă puțin...]	/ 16
[ce hârtie frumoasă...]	/ 18
[cu prețul ochilor...]	/ 20
[am ajuns și aici...]	/ 22
[toate oglinzile...]	/ 23
[am izbândit...]	/ 25
[ieri am vorbit...]	/ 26
[știam să plâng...]	/ 27
[viața mă strânge...]	/ 29
[eu lucrez în ascuns...]	/ 31
[când apa se va face mare...]	/ 33
[în țara mea...]	/ 35
[când eram eu mic...]	/ 37
[sunt un om rău...]	/ 38
[în chiar clipa...]	/ 39
[când a început...]	/ 41
[viața mea, toată...]	/ 42
[în limba în care scriu...]	/ 45

- [printre cutele valurilor...] / 46
[zilele mele sfârșesc...] / 47
[prezentul e pe ducă...] / 48
[sălbatică odinioară...] / 49
[un fel de inimă...] / 51
[rând pe rând...] / 53
[de pe buzele dulci...] / 54
[am spus că beau...] / 55
[am plecat demult...] / 56
[toate zilele mele...] / 58
[toată viața am sărutat...] / 59
[am așteptat toată viața...] / 60
[dulce și acrișor...] / 61
[ziua se pierde...] / 64
[pecete s-a pus...] / 66
[la început...] / 68
[aici, unde mai trăiesc...] / 70
[nu merit nimic...] / 71
[pas cu pas...] / 72
[ajung cu privirea...] / 73

Domnule Lucian Vasilescu...,
de Sorin Dumitrescu / 75
Dragă prietene...,
de Sergiu Cioiu / 77

referințe critice / 79
notă biografică / 85

m-a așezat acum o mulțime de vreme în trupul ăsta
și mi-a spus să stau liniștit.
că-i ceva trecător.
c-o să fie mai bine. am crezut și-am rămas.
ca să nu-l supăr, te-am alungat
și pe tine. vreme trece, vreme vine. privesc împrejur
cu luare-aminte: mucava.
doar ici-colo, cuvinte. dar și lor le-a spus
tot la fel: să stea așa liniștite,
c-o să vină cineva să le ia. vreme trece,
vreme vine. le-a uitat și pe ele
laolaltă cu mine. așteptăm în tăcere.
literă lângă literă și carne pe os.
fără speranță, frumos.

în nopțile când spiritul mi se prelinge pe suflet.
atunci cred că vine.
țărână cu viață, praful se va alege din tine. pulberea și nisipul!
dar eu sunt departe. plutesc printre îngerii.
le spun că sunt mare, puternic și bun.

că sufletul meu doar pe mine mă are. că mă iubește.
cu mânie și cu disperare.
țărână cu viață, pulbere umblătoare! –
îmi strigă-n ureche din ce în ce mai tare.
dar eu sunt departe. plutesc printre îngerii și-i chem la o bere.
din plăcere ne naștem, ne vom întoarce-n plăcere.
viața, ca o boală, îți trece.
ca o boare, ca o adiere.
țărână ingrată, nerecunoscătoare! –
strigă din nou –, noroi cu picioare!
dar eu sunt departe. beau bere cu îngerii.
le cânt: între ape numai ea era pământ.

și ei plâng ca niște copii, se împiedică-n aripi
și cad înapoi în cer,
câte unul, frumoși și ușori cum e fumul.
pământ păcătos, viespar de păcate!
așa-i: zi după zi și noapte de noapte.
trăiesc în păcat și în rugăciune. printre cuvinte.
din obișnuință și deșertăciune. mai ții minte?
parcă ieri ședeam amândoi la o masă, privind asfințitul.

acum, peste noapte se așterne sfârșitul.

ca printr-un ocean, prin fundul paharului
lumea-mi apare mai aproape, mai mare.
îmi port nemurirea la cingătoare.
în raniță – bastonul de mareșal. papuci
și pijama albastră – așa cum am fugit
din balamuc, pe fereastră.
acum, de pe puntea cea mai înaltă scrutez depărtările.
cutreier neobosit
psihozele, depresiile, nevrozele, mările.
pe trup port răni adânci rămase
din lupta cu perfuziile,
cu electroșocurile, copilăria, iluziile.
echipajul s-a răsculat într-o zi și m-a părăsit.
sunt singur pe oceanul făr' de sfârșit.
am credința că voi descoperi odată
și-odată cuvântul promis.

trup din trupul meu, carne din carnea mea.
știi că-l voi găsi: voi îngenunchea,
și deasupra cerul, împrejururi apă, voi săpa
într-însul, cu mâinile, groapă.
apoi m-oi așede și voi aștepta
pân-o să se-ndure domnul să mă ia.
ca printr-un ocean, prin fundul paharului
lumea-mi apare mai aproape, mai mare.
îmi port nemurirea la cingătoare.
în raniță – bastonul de mareșal.

sunt cel mai bun poet din acest spital.

câte și mai câte-am văzut. mâna cum scrie, vagoanele,
pe mine, pe domnul, îngerii
cum îmi veghează somnul.
viața cum rămâne în urmă. ca o gară.
unde m-au întâmpinat cândva
cu muzică de fanfară.
cu femeii care vorbeau franțuzește despre
însemnătatea macazurilor, despre dragoste,
despre teoria cazurilor.
câte și mai câte-am văzut de acolo, de sus.
mâna cum scrie,
gara fardată cu motorină și hârtie velină.
pe care desenam șine, vagoane
și stâlpi cu neoane.

doamnele susurau de plăcere.

să le desenez pălării,
mă rugau, să le scot la o bere. să le scriu,
că până la mine le-a fost frig și pustiu.
că așteaptă acolo de-o noapte întreagă,
de-o viață, să vină trenul de dimineață.
să le scriu, să rămân. să fiu
peste gara asta stăpân.

faraon peste civilizația de neon.
venerat la toate casele de bilete,
în sălile de așteptare,
în toalete, unde-mi scriseseră numele,
spre neuitare,
pe pereți, la pisoare. rămâi, implorau,
și-aș fi rămas, dar din megafoane
s-a răstit un glas:

nici să nu te gândești. ia-ți moartea ta și umblă!

când am privit în jur, totul dispăruse fără urmă.
gara, șinele și toate luminile. pe întuneric,
abia de-mi mai puteam vedea mâinile.
una scria, cealaltă făcea semne de rămas bun.
apoi împreună, în cor:

viața asta-i ca un scrum.